

Στήν Ιμβρο

Ο Οικουμενικός Πατριάρχης

Βαρθολομαίος.

Ανάλυση του **Θεόδωρου Καλμούκου**

[Εθνικός Κήρυξ](#)

Ο Οικουμενικός Πατριάρχης βρίσκεται αυτές τις μέρες στην αγαπημένη του γενέτειρα την Ιμβρο, στην οποία πρωτάνοιξε τα κλαμένα μάτια του στο θαύμα και το αίνιγμα της ζωής. Εκεί, στο πολύπαθο και αιχμάλωτο νησί του, που έμαθε συλλαβιστά του Θεού τα πράγματα και του Γένους τα

σπουδάγματα και σήμερα έχει αναδειχθεί ο Πατριάρχης του Γένους.

Ο τότε μικρός Δημήτρης Αρχοντώνης, ο επιμελής μαθητής, το ιεροπαίδι που βοηθούσε τον π. Αστέριο, τον ιερέα του χωριού τους, Άγιοι Θεόδωροι, που βοηθούσε τον πατέρα του στο καφενείο, σήμερα είναι ο Βαρθολομαίος, «ο Πρώτος άνευ ίσων», όπως το διακήρυξε πολύ σωστά στην πραγματεία του ο Αρχιεπίσκοπος Ελπιδοφόρος.

Και το τονίζω αυτό, το «Πρώτος άνευ ίσων» σε πείσμα των Ρώσων και άλλων βοθρώνων του Πανσλαβισμού, αλλά και των μητραλοίων του εκκλησιαστικού επαρχιωτισμού Αθηνών και περιφέρειας, αλλά και ενταύθα, επειδή μόνο ο Βαρθολομαίος έχει το εκκλησιολογικό και κανονικό προνόμιο να συγκαλεί Συνόδους πάσης μορφής και επιπέδου, από τοπικές, Μείζονες και Υπερτελείς, μέχρι Οικουμενικές και Πανορθόδοξες όπως εκείνη του Ιουνίου του 2016 στην Κρήτη και φυσικά Συνάξεις Προκαθημένων.

Κι αυτές τις ημέρες, ο Πρώτος της Ορθόδοξης Εκκλησίας, έχει επιστρέψει στις ρίζες του, στην ανοιξιάτικη Ιμβρο με τα μοσχοβόλα λουλούδια και τις αηδονολαλιές, που την χαϊδεύει ασταμάτητα ολημερίς κι ολονυχτίς το κύμα του Αιγαίου, και την ομορφαίνουν ακόμα πιο πολύ τα γλαυκά του νερά. Εκεί βρίσκει καταφύγιο και ανάπαυλα από την πολυεύθυνη και ενίοτε πολυώδυνη τύρβη της καθημερινής «μέριμνας πασών των εκκλησιών».

Τι σημασία έχει που είναι ο Οικουμενικός Πατριάρχης, για την Ιμβρο είναι ο γόνος της, το άξιο παιδί της στους ώμους του οποίου ο Θεός ανέθεσε τα μέγιστα και ουσιώδη της Εκκλησίας και του Γένους και μάλιστα σε καιρούς χαλεπούς κατά τους οποίους «η αγάπη των πολλών ειψύγη» κι ο Πατριάρχης δέχεται κονταροχτυπήματα από πολλές μεριές όχι μόνο από υπεναντίους, αλλά και από ευεργετηθέντες «κύκλω αυτού».

Όμως αντέχει επειδή τολμά και βλέπει πέρα από τις μικρότητες, τους μικρόψυχους και μικρονοϊκούς φονταμενταλιστές του ελλαδικού ταλιμπανισμού με τις μακριές γενειάδες και τους κότσους που πουλούν για πραμάτεια τους, μια ανεργάτιστη «ορθοδοξολογία» του μονισμού και του απομονωτισμού.

Είδα τον αυθορμητισμό, τη λαχτάρα, το σεβασμό, την αγάπη, την οικειότητα με την οποία τον υποδέχθηκαν οι Ιμβριοι συντοπίτες του όλων των γενεών τον Βαρθολομαίο στο νησί τους, επειδή ακριβώς είναι ο Πατριάρχης τους, είναι ο Βαρθολομαίος τους, ο τόσο δικός τους, κι εκείνοι οι τόσο δικοί του.

Κάποιος όμως λείπει τούτη τη φορά από τη συντροφιά του Πατριάρχη, ο φίλος και συνεργάτης του, αλλά και δικός μας, ο Νίκος Μαγγίνας. Δεν είναι εκεί ο Νίκος για να απαθανατίσει με τη φωτογραφική του μηχανή τον Πατριάρχη καθώς θα αγναντεύει τα γαλάζια πλάτη του Αιγαίου, που θα ρεΐς πως δεν έχουν αρχίμεμα μα μήτε τελειωμό και να φτάνει η ματιά του μέχρι τη δική μου γενέτειρα, τη Λέσβο, που είναι λίγο πιο κάτω.

Η γενέτειρα του Πατριάρχη, η Ιμβρος, είναι αιχμάλωτη, η δική μου η γενέτειρα, η Λέσβος, δόξα τω Θεώ είναι λεύτερη. Αλλά και η Ιμβρος λευτερώνεται με κάθε ανασαιμιά του Βαρθολομαίου, γιατί είναι η Ιθάκη του, ο παράδεισός του και στον παράδεισο υπάρχει μόνο ελευθερία.

05.06.2021

Πηγή: [Φώς Φαναρίου](#)

